

PER HØJHOLT

Konfrontation med drømmen

I dette bryst
skal alle skygger falde
og asken drages forgæves
med ilden.

Vinden i træet er med
i fuglens elskovspagt –:
når næbbet brister i sang
slukkes alle lys.

Sværdet stiger drukkent
af forårets kumme
og blandt de uforløste
forledes et træ til løvspring.

Ilden tvinger fremmede kærtegn
i håndens arabesk
på de lukkede sten
ånder en mund uden læber.

På denne klippe
hvor jeg med mit blod
rejser vandets klippe
træder jeg ind i mit spejl.

Bag lyset og mørket
færdes skyggen med klare øjne
skjult bag stormen hviler vinden
ensom i sin årstid.

Over floden der har
mistet sine kærtegn
lukker kappen sig
om sine dolke.

I ørknens time den sene
blir jeg ét med med min vandring
kildens klareste vand
breder jeg over mit ansigt.

Fuglens enkle bogstav
skal åbne min hånd
for en afvej som kan
rumme min længsel.

Giv mig en sten på hånd og fod ...
og dine bønners spejl at bære ...
giv mig et bæger
som kan tømme mine læber.

Giv mig lerets tørst
så jeg kan løse min ørken
(vær tavs min elskede
selv sneen mangler svar).

Dybt ved træets rod
regnets fanfare
på din hud og løvets purpur
mysteriets ånde:

Skyggen når lyset
uhjælpeligt står i midten
vandet i hvis næb
fuglen kaster rede på rede.

Mørket som går forbi
min løftede hånd
sejlets bøn til båden om at
synke dybere end havet.

Blot blod der falder
som regn over intet –
drømmen der bøjer sit hovede
mere lukket end mindet.

Første gang trykt i Erik Lindegrens tidsskrift Prisma, nr. 2. 1950 (ikke siden optrykt, ikke nævnt i bibliografien i Natur retur)